

MA-RI & GIÔ-SÉP: Suy Gẫm Về Điều Kỳ Diệu Của Lễ Giáng Sinh

NỘI DUNG

Một Cái Nhìn Tươi Mới.....	2
Ma-ri: Cái Nhìn Về Kỳ Quan.....	4
Giô-sép: Cái Nhìn Về Sự Vâng Phục	16
Cách Chúng Ta Nhìn Lễ Giáng Sinh	31

Đang giữa mùa lễ, khi nhìn vào dây đèn trang trí trên cửa sổ nhà thiên hạ, chúng ta vẫn có thể cảm thấy mát mát tinh thần của lễ Giáng sinh. Khi cố sống theo kỳ vọng của người khác, bạn cũng có thể cảm nhận rằng khả năng ban cho của mình đã cạn kiệt. Ngay cả những tiếng chuông, nhạc thánh thót cũng có thể để lại trong bạn cảm giác Chúa đòi hỏi nhiều hơn điều mình có thể dâng lên.

Nếu đó là suy nghĩ của bạn, có thể đây là lúc bạn cần nhìn lại sự kỳ diệu của câu chuyện Giáng sinh. Sau đây là phần trích dẫn trong “*Những Cửa Sổ trong Lễ Giáng sinh*” của tác giả Bill Crowder. Ông nắm bắt được tinh thần của ngày lễ và cho chúng ta thấy một Đức Chúa Trời, Đấng chuyển động thiên đàng và trái đất cùng hai con người thật để ban cho chúng ta món quà lớn nhất mọi thời đại

— Martin R. De Haan II

Tập sách nhỏ này được trích từ “Windows On Christmas” của Bill Crowder, do NXB Discovery House, một thành viên của RBC Ministries thực hiện

Tổng Biên Tập: David Sper   Ảnh Bìa: Terry Bidgood   In tại Việt Nam

Kinh thánh Việt ngữ trích từ Bản dịch Truyền Thống 1926

Thực hiện Bản Việt ngữ: Ủy Ban Cơ Đốc Giáo Dục HTTL Việt Nam (MN)

Bảo lưu bản quyền: © 2007 RBC Ministries, Grand Rapids, Michigan

© RBC Ministries

MỘT CÁI NHÌN

TUỔI MỚI

Tôi là một người nghiện siáng sinh. Tôi yêu mọi thứ thuộc về giáng sinh – cây cối, đèn, thức ăn, những món quà, các bài hát, thức ăn, những bữa tiệc mừng, các truyền thống, thức ăn, những buổi lễ thờ phượng đặc biệt, gia đình quây quần bên nhau và vâng, thức ăn. Cũng như phần lớn các gia đình khác, gia đình tôi cũng có những truyền thống riêng trong cách tổ chức lễ giáng sinh và mỗi cách bày tỏ niềm vui ấy đem lại một sắc thái và hương vị riêng cho lễ kỷ niệm sinh nhật Chúa Cứu Thế. Mỗi truyền thống cho một lớp kinh nghiệm, cung cấp một quan điểm và cái nhìn khác về câu chuyện giáng sinh quen thuộc cùng các hoạt động kỷ niệm nhân ngày lễ ấy.

Cuộc sống chính là cái nhìn, và chúng ta có thể làm cho nhận thức của mình rõ ràng hơn, phong phú hơn bằng cách nhìn những sự kiện xảy ra trong đời sống thông qua những chiếc cửa sổ khác nhau. Một điều gì đó càng quen thuộc thì những chiếc cửa sổ này càng có giá trị hơn. Một cái nhìn mới, một góc nhìn khác, có thể có tác dụng cách mạng hóa nhận thức về lẽ thật đang đứng trước nguy cơ trở nên cũ mòn và nhàm chán của chúng ta.

Nhà làm phim Clint Eastwood đã lôi cuốn tôi chú ý đến thực tế này. Là

“Một cái nhìn mới có thể có tác dụng cách mạng hóa nhận thức về lẽ thật đang đứng trước nguy cơ trở nên cũ mòn và nhàm chán của chúng ta.”

---

một người cả đời ái mộ lịch sử, tôi hồi hộp chờ bộ phim “*Những Lá Cờ của Cha ông Chúng ta*” (*Flags Of Our Fathers*) của ông, bộ phim nói về cuộc chiến trên hòn đảo nhỏ Iwo Jima thuộc Thái Bình Dương trong trận Thế Chiến II. Và tôi đã không thất vọng. Qua bộ phim, tôi được biết những điều chưa từng biết về cuộc chiến lịch sử ấy và sự kiện thậm chí còn nổi tiếng hơn trong trận chiến ấy là sự kiện treo cờ. Nhưng tất cả chỉ là cái nhìn từ quan điểm của những người Mỹ đang chiến đấu ở đó mà thôi.

Eastwood tiếp tục làm bộ phim thứ hai với tựa đề “*Những Bức Thư từ Iwo Jima*” (*Letters from Iwo Jima*). Bộ phim này cũng kể về câu chuyện đó, nhưng là từ quan điểm của quân lính Nhật Bản cố thủ ở trên đảo. Eastwood cho chúng ta nhìn từ quan điểm của họ thông

qua những lá thư họ gửi về cho người thân, mô tả tình trạng khủng khiếp và cuộc chiến khốc liệt đang diễn ra.

Hai bộ phim cùng nói về một cuộc chiến, nhưng cách nhìn về cuộc chiến hoàn toàn khác nhau. Đó là một bài học quan trọng đối với tôi về giá trị và tầm quan trọng của cái nhìn.

Trong câu chuyện giảng sinh, chúng ta có thể thấy cái nhìn mới này trong phân đoạn Kinh thánh quen thuộc, Lu-ca chương 2. Ở đây, chúng ta thấy có những cái nhìn khác nhau về các sự kiện xảy ra trong quang cảnh giảng sinh, và chúng ta có thể chia sẻ những quan điểm này thông qua chiếc cửa sổ của các nhân vật có mặt tại đó, để có thể thấy và cảm nhận những gì họ đã thấy và cảm nhận; và học hỏi từ cách họ đáp ứng với những sự kiện tuyệt diệu và

đầy quyền năng ấy. Các kỳ quan muôn thuở này:

- Gọi chúng ta đến quỳ xuống trước máng cỏ đê hèn – và biết trước sự kinh khiếp của thập tự giá.
- Dạy chúng ta về vinh quang của sự nhập thể - và bị kịch tội lỗi của nhân loại cần một Cứu Chúa, Đấng có thể mang lấy tội lỗi chúng ta trên thân thể Ngài.
- Cho phép chúng ta kỷ niệm phép lạ giáng sinh – và vui mừng trong phép lạ trở nên người mới.

Tóm lại, chúng cho phép chúng ta bước vào những sự kiện đã biến đổi mãi mãi thế giới cùng những con người sống trong đó – để gia nhập với những người thờ phượng khiêm cung, những kẻ đã chào đón Đấng Christ khi Ngài giáng sinh. Chúng cho chúng ta điều cần thiết nhất

– một cái nhìn mới.

MA-RI: Cái Nhìn Về Kỳ Quan

Một trong những bài hát giáng sinh quen thuộc là bài dân ca vui nhộn “I Wonder As I Wander.” Theo tinh thần và phong cách thuộc linh thì bài hát ấy nói về sự huyền diệu của câu chuyện Giáng Sinh và sự can thiệp nhiệm mầu của Đức Chúa Trời. Bài hát ấy cố gắng thể hiện bằng lời và lưu ý rằng thật khó để lòng người hiểu được sự lựa chọn của Đức Chúa Trời – và lý do Ngài chọn làm như vậy.

Khi đang lang thang ngoài trời, tôi tự hỏi,
Sao Chúa Giê-xu, Đấng Cứu Chuộc,
Lại đến thế gian để chết.
Chết thế cho những kẻ xấu xa đáng thương
Như tôi với bạn...
Khi đang lang thang ngoài

trời
Tôi tự hỏi,

Tôi không thể tìm ra từ nào khác hơn là từ *kỳ công* để diễn tả phép lạ ấy. Nhưng tôi ngờ rằng trong thế giới của chúng ta ngày nay, kỳ công không còn có nghĩa là những điều kỳ diệu nữa. Một nghệ sĩ thất bại sau lần thu âm đầu tiên của mình bị xem là một “one-hit wonder” (một cú đấm ngay nhiên). Một trong những chiếc bánh mì trắng nhạt nhẽo nhất ở ngoài chợ là Bánh Mì Kỳ Công, và thậm chí chúng ta còn có đồ lót Kỳ Công nữa. Tuy nhiên, dường như đó chẳng phải là cách dùng đúng đắn của từ *kỳ công*.

Có thể Bảy Kỳ Quan của Thế Giới Cổ (như Đại Kim Tự Tháp Giza và Vườn Treo Babylon) cho thấy rõ hơn bản chất của chữ kỳ công – một điều gì đó vượt quá sự suy tưởng của chúng

ta, nhắc chúng ta nhớ rằng mình quá nhỏ bé để suy nghĩ và xử lý các sự việc ở một mức độ nào đó. Nhưng ngay cả những kỳ công kiến trúc

---

Kỳ công là từ dành riêng cho những điều vượt quá sự giải thích của con người.

---

kỳ diệu đó cũng có thiếu sót. Suy cho cùng, chúng cũng chỉ là sản phẩm của những con người như chúng ta. Có thể chúng ta không biết họ đã tạo nên chúng như thế nào, dù chưa tìm ra nhưng chắc chắn có một lời giải thích cho những kỳ công ấy.

Không, kỳ công là từ dành riêng cho những điều vượt quá sự giải thích của con người. Kỳ công nói lên sự toàn năng, toàn tại và quyền năng sáng tạo. Kỳ công là từ nói về Đức Chúa

Trời. George Beverly Shea nghĩ như vậy khi ông viết những lời này:

Tôi thấy sự diệu kỳ trong
cảnh hoàng hôn buổi chiều
và trong cảnh mặt trời mọc;
Nhưng kỳ quan của mọi kỳ
quan
khiến cho tâm hồn tôi rung
động,
chính là điều kỳ diệu:
Chúa yêu tôi.

Ôi kỳ diệu thay, kỳ diệu thay
– khi biết rằng Đức Chúa
Trời yêu tôi!

Trên đời này (hay trên
trời, cho hợp với vấn đề ấy)
có lý do nào để Chúa yêu tôi
không? Điều đó thách thức
sự hiểu biết. Tôi biết bản
thân mình và thành thật mà
nói thì tôi chẳng đáng yêu
đến thế đâu. Vậy thì tại sao
Ngài lại yêu tôi? Thật kỳ
diệu.

Nhưng để nhấn mạnh hơn
nữa sự kỳ diệu xung quanh

tình yêu ấy, câu hỏi đặt ra
là vì sao Chúa yêu tôi theo
cách Ngài đã làm – sai Con
Ngài đến để chịu chết thế tôi
vì tội lỗi của tôi? Đó chính
là cốt lõi của niềm tin Cơ
Đốc, và chẳng có lời giải
đáp dễ hiểu nào ngoài bản
chất của chính Đức Chúa
Trời: Tình yêu thương.

Vì tình yêu diệu kỳ của
Đức Chúa Trời bày tỏ trọn
vẹn nhất qua việc Đấng
Christ đến thế gian vì có
chúng ta, hãy cùng xem câu
chuyện giáng sinh qua cái
nhìn của một thiếu phụ trẻ,
người có nhiều lý do để kinh
ngạc hơn bất cứ nhân vật
nào khác trong câu chuyện.

ĐẶC ÂN DIỆU KỲ

Tình yêu diệu kỳ của
Đức Chúa Trời bày tỏ
trọn vẹn nhất qua việc
Đấng Christ đến thế
gian vì có chúng ta.

Một mẫu quảng cáo thẻ tín dụng của American Express từng nói, “Tu cách hội viên có những đặc quyền của nó.” Họ quảng cáo thẻ tín dụng của mình bằng cách đánh động vào khao khát của con người muốn được chọn và được xem là ưu tú, khao khát có một cơ hội mà những người khác chỉ có thể mơ ước.

Thế giới phân chia giữa người có và người không có, người được chào đón và kẻ bị loại ra, giữa người có đặc quyền và kẻ ngoài cuộc. Những kẻ bị loại đứng ngoài ghen tỵ và kính phục nhìn vào bên trong, nơi một vài người may mắn được sử dụng “những đặc ân” của họ.

Tuy nhiên, một số đặc quyền không chỉ đem lại một sự ưu đãi hay thẻ hội viên mà còn hơn thế nữa. Chúng đem đến cho bạn cảm

giác sừng sốt vì biết rằng mình là người được chọn trong tất cả những người còn lại. Tôi không tin rằng mình đã hiểu được điều này cho đến khi tôi gặp Marlene, người phụ nữ trẻ đã trở thành vợ tôi sau này.

Marlene và tôi đã hẹn hò gần hai tuần khi nàng bảo có chuyện muốn nói với tôi trong lúc đang ăn tối cùng nhau. Về đờm buồn trong giọng nói của nàng khiến tôi nghĩ rằng mình sắp nghe về người bạn trai đã trở về hay người chồng chưa cưới đang tòng quân, nhưng không phải thế. Nàng muốn nói với tôi rằng nàng là con nuôi. Sau khi thở phào nhẹ nhõm, tôi bảo nàng kể chi tiết cho tôi nghe. Nghe nàng kể xong thế nào nàng mang tên Kathy ở Washington Country, Virginia rồi trở thành Lili Marlene ở Raleigh, Bắc Carolina; tôi hỏi nàng, “Có bao giờ em

muốn tìm bố mẹ ruột của mình không?” Nàng nói, “Đây là bố mẹ ruột của em. Có cả một trại đầy trẻ mồ côi cần một mái nhà – và họ đã chọn em. Họ có thể chọn bất cứ đứa trẻ nào nhưng họ đã chọn em, chính em.” Đối với Marlene, đặc ân là niềm vui được chọn!

Tôi nghĩ rằng cô gái trẻ Ma-ri cũng cảm thấy như vậy khi thiên sứ Gáp-ri-ên bảo với cô rằng cô đã được chọn làm người sinh hạ Con Thánh. Từ khi có lời hứa ban Đấng Mết-si-a, các phụ nữ Do Thái trẻ đều trông mong mình là người được chọn thực hiện vai trò vinh dự này. Nhiều thế kỷ trôi qua và vẫn chưa thấy Đấng Mết-si-a đến. Thế rồi sứ điệp đến: Đã đến lúc Đấng Mết-si-a ra đời, và Ma-ri sẽ là mẹ Ngài! Ngay cả trong lời chào của thiên sứ Gáp-ri-ên đặc ân diệu kỳ ấy cũng đã rất rõ ràng: “*Hỡi người được ơn,*

mừng cho ngươi! Chúa ở cùng ngươi” (Lu-ca 1:28).

Lu-ca cho biết rằng Ma-ri “*bối rối*” và “*tự hỏi*” lời chào lạ lùng ấy có nghĩa gì. Đây là những từ rất mạnh. *Bối rối* nghĩa là “vô cùng lo âu” và *tự hỏi* xuất phát từ cùng một chữ có nghĩa là *đổi thoai* của chúng ta ngày nay. Quả thật, Ma-ri đã lý luận với chính mình trong tâm trí về ý nghĩa của toàn bộ chuyện này.

Nhận thấy sự bối rối của cô, thiên sứ Gáp-ri-ên giải thích thêm:

“Thiên-sứ bèn nói rằng: Hỡi Ma-ri, đừng sợ, vì ngươi đã được ơn trước mặt Đức Chúa Trời. Nay, ngươi sẽ chịu thai và sanh một con trai mà đặt tên là Jêsus. Con trai ấy sẽ nên tôn trọng, được xưng là Con của Đấng Rất Cao; và Chúa, là Đức Chúa Trời, sẽ

ban cho Ngài ngôi Đa-vít là tổ phụ Ngài. Ngài sẽ trị vì đời đời nhà Gia-cóp, nước Ngài vô cùng. (Lu 1:30-33).

“Được ơn” có nghĩa là Ma-ri được đặc ân. Nói về điều kỳ diệu! Và phản ứng của Ma-ri – rằng cô là một trinh nữ - cho thấy điều này khó hiểu đối với cô ra sao. Gáp-ri-ên bảo đảm với Ma-ri rằng ngay cả người bà con Ê-li-sa-bét của cô cũng đã có thai khi tuổi đã cao, Đức Chúa Trời của những điều không thể hoàn toàn có khả năng ban cho cô đặc ân này. Sự hãi và kinh ngạc nhường chỗ cho tin cậy và sẵn lòng. Ma-ri đáp lời Gáp-ri-ên một cách quả quyết và trực tiếp: *“Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền”* (Lu. 1:38). Bản Kinh Thánh *New Living Translation* dịch câu này là, *“Tôi là tôi tớ Chúa. Xin mọi điều người nói về tôi trở thành sự thật.”*

Thật lạ lùng, Ma-ri hiểu được tầm quan trọng của việc cô được chọn để làm và chấp nhận một cách khiêm ti. Thử hình dung những cảm xúc của Ma-ri, cô cảm thấy không tin nổi, thấy mình không xứng đáng, thấy vui sướng, kinh ngạc. Hãy tưởng tượng sự kinh ngạc trong lòng cô.

SỰ MANG THAI DIỆU KỲ

Marlene và tôi có năm con, sự ra đời của mỗi đứa đều là một sự kiện diệu kỳ nhất mà tôi từng chứng kiến. Thật rất đáng ngạc nhiên khi thấy một em bé chào đời. Lần đầu nghe nhịp tim và tự hỏi không biết đứa bé là trai hay gái. Khi thấy hình siêu âm và cảm nhận những cú đập của đứa trẻ chưa ra đời. Khi nhìn xem phép lạ đang ẩn giấu bên trong cơ thể người mẹ. Khi thấy đứa trẻ lay nhịp thở đầu tiên. Trên

đòi gân như không gì so sánh được với điều cực kỳ tuyệt diệu ấy.

Kinh Thánh không nói gì về 9 tháng Ma-ri mang thai Chúa Cứu Thế nhập thể, nhưng chúng ta có thể có vài suy luận dựa trên những hiểu biết về cuộc sống. Chắc là có một thời điểm Ma-ri có một trải nghiệm mới mẻ khi cô cảm nhận những điều chưa từng biết đến trước đó. Cô chẳng có chỗ nào để tham khảo về điều cô đang cảm nhận, cả thể chất lẫn tình cảm, với đứa trẻ đang lớn lên từng ngày.

Thử hình dung những cảm xúc của Ma-ri, cô cảm thấy không tin nổi, thấy mình không xứng đáng, thấy vui sướng, kinh ngạc. Hãy tưởng tượng sự kinh ngạc trong lòng cô.

Hơn nữa, chắc chắn Ma-ri phải chịu đựng những cái nhìn soi mói và lời thì thầm bàn tán sau lưng cô của những người hàng xóm ở làng Na-xa-rét – những con người bình thường với những thắc mắc thường tình về cha ruột của đứa trẻ phi thường trong bụng cô. Hẳn là những lời nói cay độc cùng những cái nhìn phẫn nộ ấy đã làm Ma-ri tổn thương không ít.

Và chắc chắn là có những lúc Ma-ri nghi ngờ nhận thức của chính mình – “Có thật là mình đã gặp thiên sứ không? Có thật là tất cả những chuyện này xảy ra theo như mình nhớ không hay những lời người ta nói về mình và đứa trẻ là đúng?” – cho đến khi điều kỳ diệu được khẳng định.

Sau khi mang thai không lâu, Ma-ri lên đường đến vùng nông thôn miền núi

thuộc xứ Giu-đê gần Giê-ru-sa-lem để thăm người bà con đã cao tuổi của cô là Ê-li-sa-bét, người đang mang thai đứa bé sau này lớn lên trở thành Giảng Báp-tít. Thánh kinh không cho biết lý do vì sao Ma-ri đi thăm Ê-li-sa-bét, nhưng rất có thể cô rời Na-xa-rét để tránh khỏi những ánh nhìn cay nghiệt cùng những lời bàn tán sau lưng.

Tim kiếm sự an toàn và ủng hộ, Ma-ri tìm đến Ê-li-sa-bét. Họ là hai phụ nữ tuy cách biệt về tuổi tác nhưng gắn bó về mặt gia đình. Cách xa nhau hàng dặm nhưng lại nối kết với nhau bằng lịch sử. Cả hai đều là những phụ nữ không giống người có thể mang thai nhất – một quá già và một là trinh nữ.

Vừa thấy Ma-ri, Ê-li-sa-bét đã reo lên rằng:

Ngươi có phúc trong

đám đàn bà, thai trong lòng ngươi cũng được phúc. Nhân đâu ta được sự vẻ vang này, là mẹ Chúa ta đến thăm ta?
(Lu 1:42-43).

Sự khẳng định dành cho Ma-ri đến từ một nguồn hết sức bất ngờ - đứa trẻ chưa chào đời nhảy mừng trong tử cung của Ê-li-sa-bét khi vừa nghe giọng Ma-ri. Câu trả lời của Ma-ri, đôi khi được gọi là “Bài ca tụng của Ma-ri”, bày tỏ cảm giác kinh ngạc cô thực sự cảm nhận về đặc ân được mang thai Con Thánh:

Ma-ri bèn nói rằng: Linh hồn tôi ngợi khen Chúa, tâm thần tôi mừng rỡ trong Đức Chúa Trời, là Cứu Chúa tôi. Vì Ngài đã đoái đến sự hèn hạ của tôi tớ Ngài. Nay, từ rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là kẻ có phúc; Bởi Đấng Toàn Năng đã làm các việc lớn cho tôi. Danh Ngài là thánh (Lu 1:46-49)

Sự kính sợ của Ma-ri trước sự mang thai nhiệm màu này thể hiện rõ trong những lời lẽ mạnh mẽ cô dùng để ca ngợi, tôn thờ và cảm tạ Chúa. Sự kỳ diệu của việc mang thai thiêng liêng được sắp đặt trước này đã tràn ngập lòng Ma-ri, khiến cô cảm thấy điều đó là có thực và đáng kinh ngạc hơn bao giờ hết.

SỰ SINH HẠ DIỆU KỲ

Khi Ma-ri gần đến ngày sinh, cô cùng Giô-sép khởi sự một chuyến hành trình dài và gian nan từ Na-xa-rét đến Bết-lê-hem để khai tên vào sổ điều tra dân số theo lệnh của hoàng đế (Lu 2:1-3). Tác giả Walter Wangerin, Jr. hình dung những tranh chiến trong cuộc hành trình như thế này:

Họ định đi Bết-lê-hem, nơi Vua Đa-vít ra đời một

ngàn năm trước, vì Giô-sép là con cháu Đa-vít.

Ma-ri cười lừa. Giô-sép đã thắng một cái yên nhỏ để đỡ lưng cho cô. Ma-ri đã gần tới kỳ sinh nở ... Cô đã hết hơi và mệt mỏi, bàn tay, cổ tay và mắt cá sưng phồng. Mái tóc dài đã mất đi vẻ đẹp của nó... Ma-ri cương quyết đi với Giô-sép để hạ sinh đứa trẻ tại thành của cha nó là thành Đa-vít.

Dù đây chỉ là một mảnh nhỏ của toàn bộ điều kỳ diệu trong câu chuyện giáng sinh, tôi thấy thực chất việc Đức Chúa Trời tể trị đã đặt cả Đế Chế La-mã vào cuộc vận động này chỉ vì mục đích đưa Ma-ri đến đúng nơi, vào đúng lúc Đấng Christ phải ra đời thật không nhỏ chút nào. Có lẽ bởi vì chẳng có điều gì ngoài chỉ dụ của hoàng đế có thể khiến một người phụ nữ sắp sinh đi xa đến 80 dặm

(128 km) trên lưng một con lừa! (Lu 2:4-5).

Một phép lạ khác. Một sự diệu kỳ khác.

Lòng tốt của những người lạ. Bết-lê-hem, quê hương của gia đình Giô-sép và tổ phụ ông, là một ngôi làng nằm cách Giê-ru-sa-lem 5 dặm về phía nam, không xa những ngọn đồi thấp của sa mạc Giu-đê lắm. Vừa đến Bết-lê-hem, Giô-sép và Ma-ri gặp cả một cộng đồng những người hành hương đến để khai tên vào sổ bộ. Nhà trọ chật kín chỗ và chẳng có nơi nào cho đôi vợ chồng trẻ ngủ qua đêm chứ đừng nói đến việc sinh em bé.

Cả thành Đa-vít chẳng có chỗ cho người phụ nữ trẻ sắp sinh. Thế nhưng có người (người chủ nhà trọ theo truyền thuyết giáng sinh và hầu hết những chương trình giáng sinh của hội

thánh) đã sẵn lòng nhận lãnh trách nhiệm. Ông hay bà ấy đã quan tâm đến Ma-ri và Giô-sép đủ để sắp xếp cho họ một chỗ trú trong chuồng chiên. Dù thô sơ, nhưng cũng giúp họ có được chỗ trú trong đêm tối giá lạnh, và một nơi riêng tư.

Hành động tử tế giản đơn ấy bảo đảm rằng sân khấu đã được chuẩn bị cho hiện thực diệu kỳ nhất – Chiên Con của Đức Chúa Trời giáng sanh trong chuồng chiên.

Sự giáng sinh của Con Thánh. “*Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh đẻ của Ma-ri đã đến. Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc con mình, đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán*

Ma-ri bị choáng ngợp khi nhận biết rằng đứa trẻ cô nâng niu và nuôi nấng là Con Đức Chúa Trời.

không có đủ chỗ ở.” (Lu 2:6-7).

Tôi cứ bị ấn tượng bởi sự đơn giản trong lời miêu tả ấy. Sự kiện đáng chú ý này quá thiếu, quá đơn giản đến nỗi bạn có thể bỏ qua nó nếu bạn chớp mắt. Có quá nhiều điều không được nhắc tới đến nỗi bạn buộc phải đọc đi đọc lại. Không nghe nói gì về người phụ nữ trẻ khi cô quần quai đau đớn lúc sinh con. Chẳng thấy ghi chép gì về tiếng reo vui mừng khi Giô-sép, rõ ràng là đã làm bà đỡ cho Ma-ri, bế Em Bé trao cho mẹ Ngài.

Một mặt, Ma-ri chắc hẳn đã trải nghiệm tất cả những cảm xúc mà một người mới lần đầu làm mẹ cảm nhận được khi bỗng đưa bé trên tay. Nhưng mặt khác, cô bị choáng ngợp khi nhận biết rằng đứa trẻ cô nâng niu và

nuôi nấng là Con Đức Chúa Trời, và nghĩ đến điều mà đứa trẻ này đến để làm – cứu nhân loại khỏi án phạt tội lỗi (kể cả chính cô, mẹ Ngài). Con Trai này – được một thiên sứ đem lời hứa đến, được thai dựng bởi Đức Thánh Linh, được khải định bởi đứa bé sau này ra đời sẽ là Giăng, được đưa đến Bê-t-lê-hem khi còn nằm trong tử cung và được những con gia súc vây quanh khi chào đời – là Đấng sẽ được xưng là *“Đấng Lạ Lùng, là Đức Chúa Trời Quyền Năng, là Cha Đồi Đồi, là Chúa Bình An”* (Ês 9:6). Cô gái trẻ Ma-ri chẳng được chuẩn bị gì cho tất cả những chuyện này. Cô là một cô gái người Do Thái bình thường vào thế kỷ thứ nhất, xuất thân trong một gia đình bình thường, sống trong một ngôi làng nhỏ. Nhưng bằng sự kinh ngạc và vâng phục, Ma-ri

đã hiểu được những ẩn ý phi thường trong kế hoạch phi thường Đức Chúa Trời dành cho cuộc đời cô. Và sự diệu kỳ về mặt cảm xúc trong 9 tháng mang thai đã đưa cô đến chỗ phản ứng đơn giản: *“Còn Ma-ri thì ghi nhớ mọi lời ấy và suy nghĩ trong lòng”* (Lu. 2:19).

Từ *tự hỏi* cũng là phản ứng của Ma-ri khi nghe thiên sứ Gáp-ri-ên rao truyền sứ điệp 9 tháng trước (Lu. 1:29). Một lần nữa, Ma-ri tự đối thoại với chính mình trong tâm trí để cố hiểu những chuyện đang diễn ra. Ngày nay, trong nền văn hóa công nghệ kỹ thuật này, chúng ta nói rằng Ma-ri đang “xử lý”.

- Xử lý sự ứng nghiệm của lời hứa.
- Xử lý cực điểm của sự mang thai.

- Xử lý cuộc hành trình đi từ quê nhà đến Bết-lê-hem.
- Xử lý môi trường trong chuồng chiên.
- Xử lý việc sinh nở
- Xử lý cuộc viếng thăm của mấy kẻ chăn chiên.
- Xử lý sự diệu kỳ trong việc Đức Chúa Trời đã nhập thể vào đứa trẻ.

Hai nghìn năm sau, chúng ta vẫn đang xử lý. Vẫn bị cuốn vào sự diệu kỳ. Một lần nữa, bài hát giáng sinh “I Wonder As I Wander” cho thấy rõ điều này:

Khi Ma-ri hạ sanh hài nhi Giê-xu

Trong chuồng chiên có các nhà thông thái,
những người nông dân và
bọn mục đồng, tất cả.
Nhưng trên thiên đàng có
một ánh sao rơi,

Và lời hứa của các thời đại
Đã thành hiện thực

Chính là đây – lời hứa của
các thời đại. Sự giáng sinh
điều kỳ. Kỳ quan của mọi
kỳ quan.

GIÔ-SÉP: Cái Nhìn Của Sự Vâng Phục

Tôi yêu âm nhạc – tất
cả các thể loại. Nhưng
trong nhiều năm, tôi cố tình
bỏ qua nhạc đồng quê (có
lẽ là vì một chút nổi loạn
chống lại nguồn gốc Tây
Virginia của mình). Rồi vài
năm trước, con gái tôi thuyết
phục tôi nghe một vài bài
nhạc “đồng quê” và tôi mê
luôn – một phần là do lời bài
hát rất hay, và phần khác là
do mấy bài hát đó thường là
thể loại kể chuyện.

Trở trêu thay, một trong
những nghệ sĩ đầu tiên

Beth cho tôi nghe là người
miền Tây Virginia. Ngay lập
tức tôi hiểu được người ca
sĩ kiêm nhạc sĩ này vì anh
chia sẻ với tôi tình yêu dành
cho đội bóng chuyên nghiệp
Cleveland Browns và đội
bóng Trường Đại Học Miền
Núi Tây Virginia. Tên anh
là Brad Paisley và anh là
người vừa duyên dáng vừa
thú vị. Nhiều bài hát của anh
(như “Celebrity” hay “I’m
Gonna Miss Her”) là những
bài rất thú vị. Các bài khác
(như “I Wish You’d Stay”

Giô-sép có thể quay
lung bỏ đi. Nhưng
thay vì thế, ông sẵn
sàng và vâng phục
gánh lấy trách nhiệm
mà người ta có thể
cho là hoàn toàn bất
khả thi – trở thành cha
dượng của Con Đức
Chúa Trời.

---

hay “When I Get Where I’m Going”) thì nghiêm túc và sâu lắng.

Về thể loại nghiêm túc và sâu lắng có một bài tựa đề “He Didn’t Have To Be” kể câu chuyện về một cậu bé con của một bà mẹ đơn thân. Hễ người đàn ông nào đề nghị hẹn hò với người phụ nữ trẻ này thì mối quan hệ đó nhanh chóng tan rã khi người ấy phát hiện cô có một đứa con trai. Thời gian trôi qua, cậu con bất lực nhìn mẹ vuột mất điều mà cậu nghĩ là một cơ hội khác để được hạnh phúc và đó là vì cậu. Ngày kia, một người đàn ông đến gọi cậu và mỉm cười mời cậu cùng đi hẹn hò với họ. Một tình yêu và lòng cảm kích sâu đậm lớn dần lên giữa cậu bé và người đàn ông mà cuối cùng đã trở thành bố dượng của cậu. Giờ đây, là một người lớn, cậu hát để bày tỏ niềm vui được lớn lên trong tình yêu và sự

chấp nhận của bố dượng, người đã khiến nhà cậu thành một gia đình ba người hạnh phúc. Giờ đây, khi đã kết hôn, chàng thanh niên đứng bên ngoài cửa sổ phòng trẻ sơ sinh của bệnh viện, nhìn đứa con mới chào đời của mình, với người bố dượng đứng bên cạnh. Lòng mong ước, nỗi khát khao và lời cầu nguyện của cậu là cậu có thể bằng một nửa người bố dượng trong vai trò làm cha mà ông “không bị buộc phải làm.”

Người đàn ông mà cậu kính yêu như cha có thể quay lưng bỏ đi. Ông có một cơ hội và ông đã chọn làm một người cha. Ông đã chọn trở thành người mà ông không bị buộc phải trở thành. Ông chọn yêu thương.

Bài hát này nhắc tôi nhớ đến câu chuyện giảng sinh vì nó gọi lại trong tôi hình ảnh một nhân vật trung tâm, dù

im lặng và hầu như vô hình trong cả câu chuyện về sự giáng sanh của Đấng Christ: Giô-sép, người thợ mộc ở Na-xa-rét. Ông cũng có thể lựa chọn. Ông cũng có thể quay lưng bỏ đi. Nhưng thay vì thế, ông sẵn sàng và vâng phục gánh lấy trách nhiệm

---

Nếu tin Ma-ri mang thai lọt ra ngoài, ông sẽ bị bẽ mặt, sẽ thành đối tượng cho người ta thương hại và chế nhạo.

---

mà người ta có thể cho là hoàn toàn bất khả thi – trở thành cha dượng của Con Đức Chúa Trời. Dù cá nhân Giô-sép phải trả giá rất lớn nhưng ông vâng phục, chọn trở thành người ông không bị buộc phải trở thành. Và tất cả bắt đầu khi một thiên sứ hiện đến với Giô-sép, giống như trong trường hợp của Ma-ri và các gã chăn

chiên.

VÂNG THEO LỜI CHỈ DẪN CỦA THIÊN SỨ

Truyền thuyết cho rằng Giô-sép lớn tuổi hơn Ma-ri nhiều, già định dựa trên một điều rất có khả năng xảy ra là ông qua đời khi Chúa Giê-xu bắt đầu chức vụ công khai của Ngài.

Có lẽ Giô-sép đã đợi để kết hôn nhiều năm. Và giờ ông đoán đã đến lúc kết hôn với cô dâu trẻ của mình. Sự hứa hôn của họ có nghĩa là về mặt luật pháp họ đã được định sẵn cho nhau, dù chưa sống cùng nhau như vợ chồng – không giống như việc “đính hôn” ngày nay, có thể dễ dàng kết thúc.

Hãy hình dung Giô-sép đau lòng thế nào khi nghe tin Ma-ri, người vợ chưa cưới trong trắng, tin kính Chúa

của ông, có thai! Sự phản bội rành rành của cô hẳn là đã làm Giô-sép choáng váng. Sao cô có thể làm vậy? Và kẻ nào là gian phu trong sự phản bội này?

Chúng ta không nghe nói gì về việc Giô-sép có gặp riêng Ma-ri để nói về chuyện này hay không. Rất có thể cha của Ma-ri đã muối mặt đến gặp Giô-sép thông báo tin này. Giô-sép định làm gì? Ma-thi-ơ giúp chúng ta điền vào chỗ trống, cho chúng ta một khung cửa sổ để nhìn vào tính cách trầm lặng của Giô-sép:

Và, sự giáng sinh của Đức Chúa Giê-xu Christ đã xảy ra như vậy: Khi Ma-ri, mẹ Ngài, đã hứa gả cho Giô-sép, song chưa ăn ở cùng nhau, thì người đã chịu thai bởi Đức Thánh Linh. Giô-sép chồng người, là người có nghĩa, chẳng muốn cho người

mang xấu, bèn toan đem để nhẹm. (Mat 1:18-19).

Nỗi đau lòng của chàng rể đề nặng lên những chọn lựa. Nếu tin Ma-ri mang thai lọt ra ngoài, ông sẽ bị bẽ mặt, sẽ thành đối tượng cho người ta thương hại và chế nhạo. Nhưng phản ứng của ông không phải là trả thù hay thậm chí là một yêu cầu đòi hỏi sự công bằng. Ông có thể yêu cầu người ta ném đá cô vợ chưa cưới của mình vì tội

---

Hãy hình dung Giô-sép đau lòng thế nào khi nghe tin Ma-ri, người vợ chưa cưới trong trắng, tin kính Chúa của ông, có thai!

---

ngoại tình – quan hệ tình dục bừa bãi trong thời kỳ đính hôn. Dù không hề có quan hệ tình dục nào giữa cô dâu và chú rể trong suốt thời gian hứa hôn, cam kết đó vẫn bị

ràng buộc về mặt luật pháp và chỉ có thể chấm dứt bằng cách ly dị. Nhưng thay vì trả thù hay trừng phạt Ma-ri, Giô-sép tìm cách bảo vệ Ma-ri trong khi vẫn tuân thủ luật Môi-se.

Giô-sép có những chọn lựa nào? Từ hình Ma-ri bằng cách ném đá sẽ công khai miễn tội cho ông, hay hủy bỏ hôn ước sẽ đem cô ra khỏi cuộc đời ông.

Khi Giô-sép đang kẹt trong thế tiến thoái lưỡng nan và rõ ràng là đang định lặng lẽ từ hôn thì ông nhận được một sứ điệp đặc biệt từ chính vị sứ giả trước đó đã hiện ra với Ma-ri:

Sứ điệp của thiên sứ vừa là tin tốt vừa là tin xấu.

Tin tốt là Ma-ri không hề bội tín với Giô-sép....

Còn tin xấu? Ai mà tin được chuyện này?

Song đang ngâm nghĩ về việc ấy, thì thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong giấc chiêm bao, mà phán rằng: Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, người chớ ngại lấy Ma-ri làm vợ, vì con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh Linh. Người sẽ sanh một trai, người khá đặt tên là Jêsus, vì chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội. Mọi việc đã xảy ra như vậy, để cho ứng nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên tri mà phán rằng: Nay, một gái đồng trinh sẽ chịu thai, và sanh một con trai, Rồi người ta sẽ đặt tên con trai đó là Em-ma-nu-ên; nghĩa là: Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta. (Mat. 1:20-23)

Từ *ngâm nghĩ* trong câu 20 rất quan trọng. Nó nói đến sự suy gẫm và nghĩ ngợi rất nhiều, và nó còn cho thấy mức độ Giô-sép bị mắc kẹt trong thế tiến thoái lưỡng nan. Đó cũng là từ

đồng nghĩa với từ “tự hỏi” mà Ma-ri đã làm sau khi gặp thiên sứ Gáp-ri-ên!

Một thiên sứ đem sứ điệp từ trời đến không phải là chuyện nhỏ. Và các yếu tố trong sứ điệp cũng vô cùng quan trọng:

- Địa vị của Giô-sép, con cháu Vua Đa-vít, người anh hùng của dân Ysraên trong quá khứ, giúp đưa dưỡng tử của ông vào gia đình hoàng tộc.
- Cái thai trong bụng Ma-ri là bởi Đức Thánh Linh “*Con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh Linh.*”
- Tên của con trẻ là Giê-xu, mô tả nhiệm vụ của Ngài (“*Ngài sẽ cứu dân mình ra khỏi tội*”)
- Đứa trẻ sinh ra sẽ ứng nghiệm lời tiên tri trong Kinh Thánh của người Do Thái, không chỉ giải thích vì sao Con Trẻ đến

thế gian, mà còn cho biết Ngài là ai (“*Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta*”).

Sứ điệp của thiên sứ vừa là tin tốt vừa là tin xấu. Tin tốt là Ma-ri không hề bội tín với Giô-sép. Ông có thể cưới Ma-ri mà không phải nghi ngờ gì về tiết hạnh hay sự trung thành của cô. Còn tin xấu? Ai mà tin được chuyện này? Ông biết giải thích thế nào với bạn bè và gia đình sự thật về việc Ma-ri mang thai? Một câu chuyện như thế chắc chắn sẽ bị xem là lỗi bịch, và ông sẽ bị gọi là tên ngốc vì đã tin một chuyện vớ vẩn như vậy.

Một lần nữa, Giô-sép lại đứng giữa ngã ba đường và phải chọn lựa – chọn lựa giữa việc tự vệ và vâng phục.

Khi Giô-sép thức dậy rồi, thì làm y như lời thiên sứ của Chúa đã dặn, mà đem vợ về

với mình; song không hề ăn ở với cho đến khi người sanh một trai, thì đặt tên là Giê-xu. (Mt 1:24-25).

Vâng phục là cách Giô-sép đáp ứng với một tình huống cực kỳ nan giải trong cuộc đời ông. Đó không phải là sự vâng phục dễ dàng và không đau đớn, và để làm được như vậy không phải là không trả giá. Tuy nhiên, đó không phải là lần duy nhất trong đời Giô-sép bày tỏ sự vâng phục của ông.

VÂNG PHỤC NHÀ CẦM QUYỀN

Trong hai thiên niên kỷ qua, câu chuyện giáng sinh luôn bắt đầu bằng câu quen thuộc, "*Lúc ấy, Sêsa Augútto ra chiếu chỉ phải lập sổ dân trong cả thiên hạ.*" (Lu 2:1). Câu Kinh thánh mô tả rất rõ ràng và súc tích thực tế thế giới Giô-sép đang sống. Đế Quốc La Mã thống trị hoàn

toàn, hoặc bạn phục tùng thẩm quyền đó hoặc bị hủy diệt dưới sức nặng của nó.

Tuy vậy, những sự kiện xảy ra xung quanh sự giáng sanh của Đấng Christ cũng nhằm nhắc chúng ta nhớ rằng chính phủ không hoạt động độc lập hay xa rời. Châm Ngôn 21:1 nhắc chúng ta rằng "*Lòng của vua ở trong tay Đức Giê-hô-va khác nào dòng nước chảy; Ngài làm nghiêng lệch nó bề nào tùy ý Ngài muốn.*" Gal 4:4 có chép "*Nhưng khi kỳ hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời bèn sai Con Ngài bởi một người nữ sanh ra, sanh ra dưới luật pháp.*" Phần "kỳ

Kết quả sự vâng phục của Giô-sép là Con Đức Chúa Trời giáng sinh tại Bết-lê-hem, thành Đa-vít như lời tiên tri trong sách Mi-chê 5:2 đã dự ngôn.

hạn đã được trọn” là sự sắp đặt thiêng liêng các sự kiện lịch sử của con người nhằm chuẩn bị đón Đấng Christ đến thế gian.

‘Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu chỉ phải lập sổ dân trong cả thiên hạ. Việc lập sổ dân này là trước hết, và nhằm khi Qui-ri-ni-u làm quan tổng đốc xứ Sy-ri. Ai nấy đều đến thành mình khai tên vào sổ. Vì Giô-sép là dòng dõi nhà Đa-vít, cho nên cũng từ thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, lên thành Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, để khai vào sổ tên mình và tên Ma-ri, là người đã hứa gả cho mình đang có thai.’ (Lu 2:1-5).

Hãy chú ý sức nặng về mặt chính trị trong việc đưa ra quyết định này: Sê-sa Au-gút-tơ cai trị toàn thế giới lúc bấy giờ và Quiriniui cai quản một địa phận trong thế giới ấy. Nhưng cả hai

đều ở dưới sự cai trị của Đức Chúa Trời, Vua của cả trời đất. Và toàn thể thế giới – “cả thiên hạ” – đều được sắp xếp hoạt động sao cho Ma-ri ở đúng nơi các tiên tri đã báo trước- nơi Đấng Christ ra đời.

Các học giả Kinh thánh có nhiều ý kiến khác nhau về việc liệu Ma-ri có thể được miễn khỏi cuộc hành trình khó khăn (và nguy hiểm) đi đến Bết-lê-hem để khai tên vào sổ vì có cô mang thai hay không. Nhưng dù trường hợp hợp pháp nào đã xảy ra trong lúc đó, Giô-sép đã làm theo chỉ dụ đi đến Bết-lê-hem để khai tên vào sổ dân.

Điều này dường như chỉ là chuyện nhỏ, nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ nó thể hiện tấm lòng của người đàn ông ấy và sự vâng phục trọn vẹn đối với Đấng dạy dỗ con cái Ngài (và chúng ta) về mối liên hệ của chúng ta với

“các bậc cầm quyền.” Đó là dấu hiệu cho thấy một tâm lòng nhận biết chức năng của thẩm quyền và chấp nhận nó.

Kết quả sự vâng phục của Giô-sép là Con Đức Chúa Trời giáng sinh tại Bết-lê-hem, thành Đa-vít như lời tiên tri trong sách Mi-chê 5:2 đã dự ngôn.

VÂNG LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI

“Đến ngày thứ tám, là ngày phải làm phép cắt bì cho con trẻ, thì họ đặt tên là

Từ tất cả những việc Giô-sép đã làm, ông đã cho chúng ta một tấm gương về tinh thần thuận phục mà Đức Chúa Trời trông mong và đáng phải có nơi con cái của Ngài.

Jêsus, là tên thiên sứ đã đặt cho, trước khi chịu cứu mang trong lòng mẹ. Khi đã hết những ngày tinh sạch rồi, theo luật pháp Môi-se, Giô-sép và Ma-ri đem con trẻ lên thành Giê-ru-sa-lem để dâng cho Chúa, như đã chép trong luật pháp Chúa rằng: Hễ con trai đầu lòng, phải dâng cho Chúa, lại dâng một cặp chim cu, hoặc chim bồ câu con, như luật pháp Chúa đã truyền”. (Lu 2:21-24)

Chúng ta thấy lần xuất hiện tiếp theo của Giô-sép trong câu chuyện, trong một sự kiện chắc chắn ông có trách nhiệm dù tên ông không hề được nói đến trong phân đoạn này. Điều quan trọng đối với một người đàn ông Do Thái trung tín là tôn trọng các yêu cầu của luật pháp về sự ra đời của một đứa trẻ. Luật Môi-se yêu cầu một số của

tế lễ và nghi thức long trọng, được chép trong những mạng lệnh này của thời Cựu Ước:

- Tất cả các em bé trai đều phải chịu phép cắt bì. Đây là dấu hiệu nhận biết chúng là con cháu Áp-ra-ham (Sáng 17). Được thực hiện lần đầu theo mạng lệnh Đức Chúa Trời trực tiếp phán truyền, phép cắt bì đã được Môi-se đưa vào luật pháp như một cách để biệt riêng dân Chúa ra khỏi các nền văn hóa ngoại bang xung quanh họ.
- Người mẹ mới sinh phải dâng một sinh tế để được kể là tinh sạch (Lê 12). Việc này phải được thực hiện 40 ngày sau khi đưa trẻ - dù trai hay gái - chào đời. Việc Giô-sép và Ma-ri dâng một cặp chim cu gáy hay chim bồ câu con làm sinh tế cho thấy họ không giàu có gì vì luật lệ yêu cầu dâng một chiên con.

Người cha có trách nhiệm thực hiện đầy đủ các yêu cầu này của luật pháp. Và dù tên ông không được nhắc đến trong phân đoạn này nhưng chúng ta hoàn toàn có thể cho rằng Giô-sép đã làm trọn các luật lệ ấy sau khi Đấng Christ giáng sanh, dọn đường cho Đấng về sau sẽ phán rằng, *“Các ngươi đừng tưởng Ta đến đặng phá luật pháp hay là lời tiên tri; Ta đến, không phải để phá, song để làm cho trọn”* (Mat 5:17).

Chúa Cứu Thế, Đấng sẽ làm trọn luật pháp đã tiếp bước người cha dựng thuộc thể, người đã nghiêm túc vâng lời Đức Chúa Trời. Từ tất cả những việc Giô-sép đã làm, ông đã cho chúng ta một tấm gương về tinh thần thuận phục mà Đức Chúa Trời trông mong và đáng phải có nơi con cái của Ngài.

VÂNG THEO

LỜI CẢNH BÁO TỪ TRỜI

Trước khi Giô-sép xuất hiện lần cuối trong Kinh thánh, lúc ông đi lên đền thờ Giê-ru-sa-lem cùng Ma-ri và cậu bé Giê-xu 12 tuổi (Lu. 2), ta thấy ông đối mặt với hai trường hợp nữa buộc ông phải chọn giữa vâng phục hay bất tuân.

“Khi Đức Chúa Jêsus đã sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, đang đòi vua Hê-rôt, có mấy thầy bác sĩ ở đông phương đến thành Giê-ru-sa-lem, mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh tại đâu? Vì chúng ta đã thấy ngôi sao Ngài bên đông phương, nên đến dâng thờ lạy Ngài. Nghe tin ấy, vua Hê-rôt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối rối.”
(Mat 2:1-3)

Cuộc viếng thăm của các nhà thông thái đã đánh động

Hê-rôt, người xem sự ra đời của một vị vua mới rõ ràng là mối nguy trước mắt đối với sự bền vững và lâu dài của vương quốc mình. Hậu quả của việc các nhà thông thái đến thăm thành Bết-lê-hem hẳn cũng đã gây rắc rối không kém cho Giô-sép dù theo hướng hoàn toàn khác. Sau khi những người lạ huyền bí này ra về, một thiên sứ khác đến cảnh báo Giô-sép về mối nguy đang lơ lửng trên đầu họ.

“Sau khi mấy thầy đó đi rồi, có một thiên sứ của Chúa

Vẻ đẹp của sự vâng phục cho chúng ta thấy sự khôn ngoan trong việc nghiêm túc vâng lời Chúa và sự ngu dại khi đi theo ý riêng. Nó nhắc chúng ta nhớ rằng Đức Chúa Trời mới là Đấng tể trị chứ không phải chúng ta

---

hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm bao, mà truyền rằng: *Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trốn qua nước Ê-díp-tô, rồi cứ ở đó cho tới chừng nào ta bảo ngươi; vì vua Hê-rốt sẽ kiếm con trẻ ấy mà giết. Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài đang ban đêm lánh qua nước Ê-díp-tô. Người ở đó cho tới khi vua Hê-rốt băng, hầu cho ứng nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên tri mà phán rằng: Ta đã gọi Con ta ra khỏi nước Ê-díp-tô.”(Mat. 2:13-15)*

Ma-ri và Giô-sép chỉ là “phó thường dân” nên họ chẳng bao giờ nghĩ con của mình lại có thể gặp nguy hiểm từ phía các bậc cầm quyền. Thành linh, Giô-sép nhận ra rằng họ đang sống trong một thế giới nguy hiểm hơn họ tưởng nhiều. Chỉ có lời của thiên sứ mới có thể thuyết phục họ rằng con trẻ đang gặp nguy hiểm.

Khi nhận được lời cảnh báo của thiên sứ, Giô-sép không hề do dự. Bản năng đầu tiên của ông là bảo vệ con trẻ. Cuộc hành trình trốn sang Ai-cập sẽ rất dài và nguy hiểm. Nhưng với sự đe dọa của Hê-rốt treo lơ lửng trên đầu, họ không thể ở lại Bê-t lê-hem. Đến Ai-cập, họ sẽ được an toàn. Và ra khỏi Ai-cập – như Môi-se đã dẫn dắt con dân Y-sơ-ra-ên hàng nhiều trăm năm trước – Đấng Christ cuối cùng cũng sẽ trở về quê hương để sống và lớn lên, chuẩn bị cho những năm chức vụ công khai của Ngài.

‘Nhưng sau khi vua Hê-rốt băng, có một thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm bao, tại nước Ê-díp-tô, mà truyền rằng: Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-ên, vì những kẻ muốn giết con trẻ đã chết rồi. Giô-sép bèn chờ dậy,

đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-ên.” (Mat 2:19-21).

Ở mức độ con người, việc Giô-sép sẵn sàng vâng lời cảnh báo của thiên sứ là bước đầu tiên của rất nhiều những lần thoát khỏi hiểm nguy mà Chúa Giê-xu đã trải qua. Đáng thường phán rằng, “*Giờ Ta chưa đến*” sẽ sống sót qua mỗi nguy này và những hiểm họa khác cho đến đúng thời điểm Ngài phải chịu chết trên cây thập tự - một cái chết sẽ làm trọn luật pháp, bãi bỏ các luật lệ về việc dâng sinh tế và cứu chuộc thế giới đầy tội lỗi.

Sự vâng phục của Giô-sép đã góp phần chuẩn bị cho chức vụ và thành quả của Đức Chúa Con, Đáng “*đã học tập vâng lời bởi những sự khốn khổ mình đã chịu*” (Hêb 5:8).

Khi xem câu chuyện giảng sinh qua kinh nghiệm của Giô-sép, ta thấy rõ ràng tâm lòng vâng phục ngay lập tức của ông. Đối mặt hết tình huống này đến tình huống khác, ông vẫn phản ứng một cách vâng phục.

Vẻ đẹp của sự vâng phục đã ít nhiều bị phai mờ trong thế giới “cứ làm theo cách của anh,” nơi mà “làm việc của anh đi” đã trở thành câu khẩu hiệu. Thế nhưng, vẫn còn vẻ đẹp dung dị, yên lặng của một tâm lòng vâng phục. Nó chống lại bản chất nổi loạn của sự sa ngã và chỉ cho chúng ta một con đường tốt đẹp hơn. Nó cho chúng ta thấy sự khôn ngoan trong việc nghiêm túc vâng lời Chúa và sự ngu dại khi đi theo ý riêng. Nó nhắc chúng ta nhớ rằng Đức Chúa Trời mới là Đáng tể trị chứ không phải chúng ta – và rằng đây là cách mọi việc phải diễn ra.

Trong quyển sách rất hay của mình, “Sự Vâng Phục Lâu Bền Cùng Một Hướng” (*A Long Obedience In The Same Direction*), Tác giả Eugene Peterson nói rằng:

Friedrich Nietzsche... đã viết, “Điều thiết yếu ‘trong trời đất’ là ...nên có sự vâng phục lâu bền theo cùng một hướng; kết quả ra từ đó và luôn luôn kết quả trong thời gian dài, một điều gì đó khiến cho cuộc đời này đáng sống.”

Tâm trạng chung của thế giới đã làm nhiều cách để ngăn chặn chính “sự vâng phục lâu dài theo cùng một hướng” này.

“Thời gian dài,” “Sự vâng phục lâu bền.” Giô-sép đã chọn cách sống tin cậy vâng lời trong một thế giới không cổ xúy cho những cam kết lâu dài mà ủng hộ sự hài lòng tức thì. Và khi đối diện

với sự thử thách phải chọn lựa giữa bỏ qua hay vâng phục, theo Chúa hay theo ý riêng của mình, Giô-sép đã để lại cho chúng ta một tấm gương rất đáng để noi theo.

Kinh thánh không ghi lại lời nói nào của Giô-sép. Ông không phải là người khởi xướng; mà là người đáp ứng. Ông không phải là nhân vật chính; ông hoạt động phía trong hậu trường. Nhưng điểm đặc trưng mãi còn trong tấm gương kiên định ông để lại là sự sẵn sàng vâng phục Chúa. Rõ ràng là từ lâu ông đã được học bài học tin cậy Chúa và trên thực tế, sự vâng phục của Giô-sép dạy chúng ta rằng vâng phục và tin cậy luôn đi đôi với nhau. Nếu không tin cậy Chúa trước, chúng ta sẽ không bao giờ để Ngài làm chủ mọi sự lựa chọn và số phận của chúng ta cho mục đích của Ngài. Và nếu không vâng lời Chúa, chúng ta sẽ

không bao giờ thấy được những việc lớn lao và khiêm tốn Ngài muốn thực hiện trên và qua cuộc đời chúng ta. Chẳng có gì lạ khi một trong những bài thánh ca được yêu thích của hội thánh lại vang lên lẽ thật đơn giản này:

Tin cậy vâng lời, nào nhờ
cách gì trong đời
Muốn hưởng phước thiên
thượng ai ơi,
Hằng duy tin cậy vâng lời.

CÁCH CHÚNG TA NHÌN SỰ GIÁNG SINH

Có lẽ bạn thuộc nhóm những người không xem giáng sinh là một mùa lễ của niềm vui mà là một thử thách. Đối với bạn, niềm vui và lý do để kỷ niệm lễ giáng sinh từ lâu đã chìm mất trong màn sương mù của sự bối rối, thất vọng hay cô đơn. Đó chẳng phải là mùa của niềm vui – nó đã trở thành mùa của sự chịu đựng.

Có lẽ, đó là lý do vì sao quan điểm của một người lại quan trọng đến vậy. Quan điểm của Ma-ri và Giô-sép có thể giúp chúng ta tái khám phá thực tế diệu kỳ là suy cho cùng Giáng Sinh không phải là một mùa. Đó là một món quà – món quà bày tỏ lòng Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta đến nỗi sẵn sàng đến thế gian để khiến chúng ta được làm con của Ngài.

Đối với Ma-ri và Giô-sép, những sự kiện đã xảy ra thật diệu kỳ. Sự diệu kỳ trong việc Đấng Christ là ai và Ngài đến thế gian để làm gì chỉ là khởi đầu. Sự kỳ diệu trong việc điều đó có ý nghĩa thế nào trong đời sống chúng ta thật vượt quá mọi sự suy tưởng.

Ta đọc thấy Đức Chúa Trời hứa một điều quan trọng trong Giăng 1:12:

“Nhưng hề ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài.”

Tưởng tượng mà xem, Đấng tạo dựng trời đất đã cho chúng ta cơ hội được biết Ngài, được tìm kiếm sự tha thứ cho tất cả những sai phạm của chúng ta và được nhận nhiều hơn ngoài sự sống đời đời – nhận được đặc ân và sự kỳ diệu được trở thành một phần trong gia đình của Ngài!

Đức Chúa Trời đã thực hiện tất cả những điều đó qua việc sai Con Ngài đến thế gian vào đêm Giáng Sinh đầu tiên ấy. Nếu bạn thưa chuyện với Ngài, thừa nhận những thất bại, trình bày những nhu cầu của bạn, nhận biết thẩm quyền của Ngài trên đời sống bạn và đón nhận món quà tha thứ mà Đức Chúa Con đã trả giá

xong, bạn sẽ có thể nắm bắt kỳ quan vĩ đại nhất của mọi kỳ quan – sự kỳ diệu của đời sống mới trong Đấng Christ.

=====

Mary & Joseph: Reflecting On The Wonder Of Christmas

Tập sách được trích từ “Windows On Christmas” của Bill Crowder, do nhà xuất bản Discovery House Publishers, một thành viên của gia đình RBC Ministries. Bill hiện là Giám đốc Xuất bản của RBC Ministries sau khi phục vụ 20 năm trong mục vụ chăn bầy. Ông và bà Marlene có năm con.

Ban Biên Tập của Tập sách rất mong nhận được sự phản hồi, chia sẻ, góp ý của quý độc giả. Mọi ý kiến xin email cho chúng tôi theo địa chỉ:

loisonghangngay.vn2009@gmail.com

hay:

thuy_tran@rbc.org

CÁC TẬP SÁCH CỦA TỦ
SÁCH KHÁM PHÁ ĐÃ
XUẤT BẢN:

1. Các Nguyên Tắc Xây Dựng Một Cuộc Hôn Nhân Bền Vững
2. Giô-sép: Chiến Thắng Những Thử Thách Trong Cuộc Sống
3. Ma-ri & Giô-sép: Suy Gẫm Về Điều Kỳ Diệu Của Lễ Giáng Sinh

SẮP XUẤT BẢN:

1. Làm sao các bậc cha mẹ tìm được sự bình an trong tâm hồn?
2. Giữ giờ hẹn với Chúa
3. Khi lời nói gây tổn thương (trong hôn nhân)
4. Đaniên: Đòi sống tin kính trong thế giới thế tục
5. Tôn giáo hay Đấng Cứu Thế? (Truyền giảng)

LỜI SỐNG HẰNG NGÀY
TỪ SÁCH KHÁM PHÁ

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

Nhà số 53 Tràng Thi
Hoàn Kiếm - Hà Nội
ĐT: (04) 37822840
Fax: (04) 37822841

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Nguyễn Công Oánh

Biên tập:

Nguyễn Thị Hà

Trình bày:

Ủy Ban Cơ Đốc Giáo Dục

Sửa bản in:

Trần Thị Xuân Thủy

Đôi tác liên kết:

Mục Sư Nguyễn Ngọc Thuận

Ủy Ban Cơ Đốc Giáo Dục

**HỘI THÁNH TIN LÀNH VIỆT NAM
(MIỀN NAM)**

In 3.000 bản, khổ 10 x 15 (cm).

Tại Cty TNHH DV-TM-
SX- IN THIÊN NGÔN

Số xuất bản:

1051-2010/cxb/46-199/tg

In xong và nộp lưu chiểu
quý 4 năm 2010